

ÎNTÂMPĂRI VINDECĂTOARE

Cristina DONOVICI și Alex DONOVICI

Ilustrații de Cristiana RADU

CUBUL FERICIRII

A fost odată o prințesă pe nume Aria, care trăia împreună cu părinții ei într-un castel minunat dintr-un mare regat. Aria era singurul copil al familiei regale. Era o fată frumoasă, deșteaptă, veselă și iubitoare.

Într-o zi, însă, Aria se îmbolnăvi. Era atât de bolnavă, încât nu se mai juca, nu mai râdea și nu mai vorbea cu nimeni. Regele și regina chemară cei mai buni doctori din regatul lor și din cele învecinate, dar degeaba. Nimeni nu știa de ce suferă copila și toți ridicau din umeri spunând:

— Nu mai e nicio speranță...

Unii dintre ei lăsau, la plecare, tot felul de medicamente și le spuneau părinților:

— Haideți să încercăm și tratamentul ăsta, deși e puțin probabil că va avea succes... Dar rău nu poate să-i facă, așa că încercați-l.

Regele și regina erau atât de disperați, încât au chemat la castel vraci și vrăjitoare, promițându-le averi dacă reușeau să le vindece fata. Însă fără folos. Ceaiurile, plantele și medicamentele nu aveau niciun efect. Aria se stingea văzând cu ochii. Era tot mai palidă, dormea din ce în ce mai mult, și când era trează, abia dacă mai putea să vorbească.

— Iubita noastră fetiță... Ce ne facem? se tânguiau regele și regina, căzuți lângă patul copilei.

În rarele momente când era trează, Aria își auzea părinții sușotind despre boala ei. Iar fețele lor triste și înlăcrimate o îndurerau și o făceau să-și dorească să se întoarcă din nou în lumea viselor.

— Mami, tati, vă iubesc! le spunea ea, apoi cădea din nou într-un somn adânc.

Tristețea care se lăsase peste palatul regal cuprinsese în cele din urmă tot regatul. Regele și regina deveniseră niște umbre încovoiate de durere. Servitorii umblau prin castel cu capetele plecate, iar supușii nu mai vorbeau decât despre necazul abătut

asupra familiei regale și despre tragedia frumoasei prințese. Speranța îi părăsise pe toți.

Până într-o zi, când la poarta castelului bătu un bătrân. Părea că are o sută de ani, avea părul alb, încâlcit și ochi albaștri, foarte albaștri. Era îmbrăcat în haine vechi și rupte, așa că la început paznicii palatului nu au vrut să-l lase să intre în castel.

— Am venit să o vindec pe prințesă, le-a spus bătrânul hotărât.

— Tu?! Vezi-ți de drum, moșule! i-au răspuns străjerii. Cei mai buni medici au încercat să o facă bine și nu au reușit. E greu de crezut că o să reușești tu acolo unde ei au dat greș...

— Este greu de crezut, dar nu imposibil! a insistat bătrânul. Lăsați-mă să încerc și vă veți convinge!

— Dar ce ești, tu? Vreun vraci? întrebă străjerul.

— Nu, nu sunt vraci, dar am un cub fermecat, care o va vindeca pe prințesă.

Bătrânul a scos din buzunar un cub de sticlă strălucitor, cu marginile frumos șlefuite, care avea un soare pictat pe el.

— Acesta este Cubul Fericirii și o va vindeca pe Aria!

Văzându-l pe bătrân atât de sigur de efectul miraculos al cubului, străjerul se gândi că ar fi bine să-i spună și regelui. Acesta îl pofti imediat pe bătrânul în castel și, cu toate că își pierduse speranța, îl conduse la camera Ariei.

— Încearcă și tu, moșule, să-mi faci bine fetița. Oricum nu mai avem nimic de pierdut.

Aria a deschis încet ochii și l-a văzut pe bătrân stând lângă patul ei. Avea în mână cubul de sticlă.

— Bună ziua, prințesă. De astăzi, de fapt chiar din clipa asta, vei începe să te vindeci, îi spuse moșul, zâmbindu-i cu bunătate. Tot ce trebuie să faci este să te joci cu acest cub în fiecare zi.

Aria privi cubul de sticlă neîncredătoare.

— Hai, joacă-te cu el, e al tău! îi spuse bătrânul.

Prințesa a luat temătoare cubul în mână. I se părea rece și parcă puțin umed. Apoi s-a uitat mai bine la el. A descoperit micul soare pictat cu galben și i s-a părut foarte drăguț.

A întors cubul pe toate părțile. O rază de soare a intrat pe geam, iar cubul a strălucit atât de tare, încât fetița a fost nevoită să se ridice în fund pentru ca lumina să nu îi intre în ochi. Cu

